

Arrest

nr. 227 964 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 210 469 van 3 oktober 2018 omdat geen geloof wordt gehecht als zouden verzoekers vader en ooms hem met geweld wilden dwingen om te trouwen met zijn schoonzus en verzoeker omwille van zijn weigering dreigde gedood te worden. Daarnaast wordt de commissaris-generaal bijgetreden waar deze stelt dat er voor burgers uit de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan te Kapisa.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven zoals aangevoerd bij zijn eerste verzoek, met name dat zijn vader en ooms hem uit erewraak willen doden nadat hij geweigerd had te huwen met de weduwe van zijn overleden halfbroer.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: een aanbevelingsbrief van zijn school en twee aanbevelingsbrieven waar verzoeker als vrijwilliger heeft gewerkt.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Louter stellen dat hij tot een familie behoort die zeer streng is waarna hij verwijst naar algemene informatie betreffende leviraatshuwelijken, vermag geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat geen geloof kan gehecht worden als zouden de vader en ooms van verzoeker hem met geweld wilden dwingen om te trouwen met zijn schoonzus en verzoeker omwille van zijn weigering dreigde gedood te worden. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst er niet kan studeren, merkt de commissaris-generaal in zijn beslissing op dat "uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw vorig verzoek blijkt (CGVS 1ste VIB I p. 5) dat u begonnen was aan de achtste graad toen u uw land verliet, waaruit aldus blijkt dat u toen toegang had tot onderwijs. In zoverre u bij terugkeer niet zal kunnen verder studeren moet worden opgemerkt dat dit een louter sociaal probleem is, doch niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en op zich ook niet oploopt tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." Behoudens het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane gevolgtrekkingen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die de desbetreffende bevindingen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de mening toegedaan is dat verweerder heeft nagelaten om te onderzoeken in hoeverre hij verwesterd is, stelt de Raad vast dat nergens uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij hier reeds 3 jaar verblijft, hier naar school gaat en Nederlands spreekt. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn integratie in België anders gepercipieerd en geïntegreerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn levensstijl in België voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Om aan te tonen dat hij wel degelijk een progressief persoon is, verwijst verzoeker nog naar zijn weigering een leviraatshuwelijk aan te gaan, doch gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande, kan verzoeker in zijn betoog allerm minst ernstig worden genomen.

De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoeker in het verzoekschrift aangereikt. Verzoekers verwijzing naar zijn integratie in België en het citeren uit rapporten aangaande de situatie in Afghanistan voor personen die terugkeren uit het westerse landen, zijn onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker door de Afgaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kapisa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt met de in het verzoekschrift gedane verwijzingen naar rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Kabul en Herat geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker brengt derhalve geen elementen bij die de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest "Elgafaji" aanvoert dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan

de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Hij kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "Elgafaji", waar het HvJ oordeelde dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Door te stellen dat zijn "levensstijl totaal veranderd [is] in de loop van die 3 jaren", overtuigt hij evenmin. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen. Zij stelt dat zij door haar familie verstoten werd omdat zij de eer van de familie heeft geschonden, zij dit verklaard heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ook in haar verzoekschrift, maar dat daarover niets wordt vermeld in de beschikking, zodat zij besluit dat de Raad haar verzoekschrift niet heeft gelezen. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij verwesterd is en dat zij uit een strenge familie komt, hetgeen ook blijkt uit het feit dat haar zussen niet mogen studeren. Verzoekende partij is een progressieve persoon en is hier zeer ver in gegaan, qua onderwijs. Verzoekende partij stelt nog dat zij onder medische behandeling is zoals blijkt uit de stukken. Wat de actuele situatie betreft, stelt verzoekende partij dat er de laatste dagen 7 dodelijke aanslagen zijn geweest in Kabul. Zij meent dan ook dat haar dossier teruggestuurd moet worden naar het Commissariaat-generaal.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarbij zij evenwel voorbij gaat aan, minstens geheel nalaat een ander licht te werpen op de in de beschikking van 23 mei 2019 opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partij herhaalt door haar familie verstoten te zijn omdat zij de eer van haar familie heeft geschonden, benadrukt de Raad dat verzoekende partij dit relaas reeds eerder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, doch dit ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad verwijst in dit verband naar de grond in voormelde beschikking waar dienaangaande reeds werd opgemerkt dat *“Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 210 469 van 3 oktober 2018 omdat geen geloof wordt gehecht als zouden verzoekers vader en ooms hem met geweld wilden dwingen om te trouwen met zijn schoonzus en verzoeker omwille van zijn weigering dreigde gedood te worden. Daarnaast wordt de commissaris-generaal bijgetreden waar deze stelt dat er voor burgers uit de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan te Kapisa.”*

In voormelde beschikking van 23 mei 2019 wordt in dit verband voorts overwogen dat *“Louter stellen dat hij tot een familie behoort die zeer streng is waarna hij verwijst naar algemene informatie betreffende leviraatshuwelijken, vermag geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat geen geloof kan gehecht worden als zouden de vader en ooms van verzoeker hem met geweld wilden dwingen om te trouwen met zijn schoonzus en verzoeker omwille van zijn weigering dreigde gedood te worden. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt in voornoemde beschikking aldus wel degelijk rekening gehouden met en zelfs uitdrukkelijk en *in concreto* ingegaan op verzoekende partij haar verklaringen door haar familie verstoten te zijn omwille van het schenden van hun eer, doch wordt hierin door de Raad vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar huidige volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan vermogen te herstellen. Het herhalen van eerdere verklaringen, zoals het feit dat zij uit een strenge familie komt, is, net als het formuleren van de allerminste ernstige aantijging als zou de Raad haar verzoekschrift niet hebben gelezen, allerminst van aard hier een ander licht op te werpen. Het vermag geenszins de in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming gedane appreciatie omtrent de ongeloofwaardigheid van haar relaas in een ander daglicht te stellen.

4.4. In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, wordt in de beschikking onder meer concreet ingegaan op haar kritiek dat de verwerende partij heeft nagelaten om te onderzoeken in hoeverre zij verwesterd is, in welk verband het volgende wordt opgemerkt: *“Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de mening toegedaan is dat verweerder heeft nagelaten om te onderzoeken in hoeverre hij verwesterd is, stelt de Raad vast dat nergens uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij hier reeds 3 jaar verblijft, hier naar school gaat en Nederlands spreekt. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn integratie in België anders gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn levensstijl in België voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Om aan te tonen dat hij wel degelijk een progressief persoon is, verwijst verzoeker nog naar zijn weigering een leviraatshuwelijk aan te gaan, doch gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande, kan verzoeker in zijn betoog allerminst ernstig worden genomen.*

De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoeker in het verzoekschrift aangereikt. Verzoekers verwijzing naar zijn integratie in

België en het citeren uit rapporten aangaande de situatie in Afghanistan voor personen die terugkeren uit het westerse landen, zijn onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen.”

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting tot het volharden in haar verklaringen verwesterd en een progressief persoon te zijn, doch laat na concrete elementen aan te halen die aan het voorgaande afbreuk doen.

4.5.1. Wat de door verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde documenten betreft die zij in haar inventaris als “een kopie van de medische voorschriften” aanduidt, en in welk verband zij op de zitting algemeen opmerkt in medische behandeling te zijn, zonder enige verder toelichting hieromtrent te geven, wijst de Raad erop dat, daargelaten dat uit die documenten slechts blijkt dat aan verzoekende partij een bepaald medicijn werd voorgeschreven en voor het overige elke verdere medische informatie omtrent een eventuele behandeling of opvolging ontbreekt, medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van psychische/medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

4.5.2. Het per aanvullende nota neergelegde studiegetuigschrift van het tweede leerjaar van de derde graad van het secundair onderwijs, heeft slechts betrekking op verzoekende partij haar studies in België. Het document is evenwel niet relevant in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming en kan hoogstens aantonen dat zij hier scholing heeft genoten.

4.5.3. Verzoekende partij haar betoog ter zitting en de door haar per aanvullende nota bijgebrachte artikelen omtrent enkele recente aanslagen in Kabul zijn ter zake niet dienstig of nuttig, gelet op haar verklaarde herkomst uit het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de Afghaanse provincie Kapisa.

Verzoekende partij vermag hiermee geen afbreuk te doen aan, doch ze gaat voorbij aan de grond in de beschikking van 23 mei 2019 waar wordt gesteld dat “Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kapisa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt met de in het verzoekschrift gedane verwijzingen naar rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Kabul en Herat geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker brengt derhalve geen elementen bij die de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest “Elgafaji” aanvoert dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Hij kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “Elgafaji”, waar het HvJ oordeelde dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”.

Door te stellen dat zijn “levensstijl totaal veranderd [is] in de loop van die 3 jaren”, overtuigt hij evenmin. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze en de overige in de beschikking van 23 mei 2019 opgenomen gronden. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Haar verzoek haar dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen, gelet op de door haar bijgebrachte informatie aangaande Kabul, wordt derhalve om voorgaande reden niet ingewilligd.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS